

radioaktive stoffer uran, plutonium o. lign., vil *altid* give radioaktive restprodukter. D. v. s. at forladningen bevirker, at våbnet ikke er rent.

Det, der ved de normale våben er afgørende for, om der opstår et nedfaldsområde, er som tidligere nævnt eksplosionshøjden. Bringes et atomvåben til eksplosion på jordoverfladen eller i umiddelbar nærhed af denne, vil der opstå et område, der er så forurenat af radioaktive restprodukter (nedfaldsområdet), at det rimeligvis vil være umuligt at færdes i et stykke tid fremover.

Bringes atomvåbnet til eksplosion i så stor højde over jordoverfladen, at ildkuglen ikke berører denne (dette er det normale, idet det over for langt de fleste mål vil være den mest effektive udnyttelse af våbnet), vil restprodukterne (støvet) fra eksplosionen stige så højt op, at de vil blive spredt over det meste af jorden, og koncentrationen vil blive så lille, at den ikke rent umiddelbart vil udgøre nogen fare. Her er ikke taget stilling til de rent arvebiologiske følger af den ringe bestråling (som vi f. eks. er underkastet i øjeblikket som følge af atomvåbenforsøg).

5. Atomvåbens virkninger på personel. Skadernes art.

Et atomvåbens eksplosion vil give anledning til nedennævnte skadetyper på personel.

Skaderne kan opdeles i primære og sekundære skader, idet man ved primære skader forstår skader, der er forårsaget *direkte* af atomvåbnets virkninger, og ved sekundære skader forstås skader, der er forårsaget af eller følger af de primære skader.

Lysglimt og varmestråling:

Primære skader: Hudforbrændinger fra strålingen, midlertidig blindhed.

Sekundære skader: Hudforbrændinger m. m. fra opståede brande.

Trykbølgen:

Primære skader: Kvæstelser på grund af overtryk.

Sekundære skader: Almindelige kvæstelser (sår, afrivninger, forvridninger, knoglebrud, snitsår fra glassplinter).

Radioaktiv stråling:

Strålesyge, senskader af forskellig art: øget leukæmiforekomst, ændring af arveanlæg.
Skadernes omfang.

Følgende faktorer har indflydelse på skadernes omfang:

- våbenstørrelsen,
- våbnets eksplosionshøjde,
- vejret,
- afstanden fra eksplosionspunktet,
- terrænet og
- personellets beskyttelse.

Skadernes sammensatte karakter.

Det er karakteristisk, at der hos en stor del af ofrene findes skader forårsaget af flere virkninger samtidig, således at skadebilledet er sammensat. De enkelte skadetilfælde vil derfor ofte være komplicerede, samtidig med at enhver af skaderne desuden vil forøge farligheden af de andre.

Det er vigtigt af hensyn til den rette behandling af de tilskadedkomne og for hele lægetjenesten, at skaderne bliver sorteret rigtigt.

Virkningerne på det menneskelige legeme.

Af det foran angivne om skadernes art fremgår det, at de skader, der er fremkaldt af lysglimt, varmestrålingen og af trykbølgen, er skader af ganske samme art, som man så efter anden verdenskrigs bombardementer med almindelige sprængstoffer. Disse skader vil derfor ikke blive omtalt nærmere, hvorimod de af den radioaktive stråling fremkaldte, som er nye i krigsførelsen, vil blive behandlet nedenfor.

Den radioaktive strålings virkning.

Måling af stråling:

Strålingen fra et radioaktivt stof eller fra en kernevåbeneksplosion måles i røntgen, som betegnes med „r“. En populær definition på denne enhed er, at 1 røntgen svarer til den dosis, man modtager i løbet af 1 time, når man opholder sig 1 m fra 1 g radium.

Foruden at tale om den totale mængde af stråling, som et radioaktivt stof kan afgive, eller som f. eks. et individ har modtaget, taler man også om den hastighed, hvormed strålingen afgives (eller dosis modtages),